

Artemisia dracunculus

bylica draganek

Synonim łaciński: *Artemisia aromatica*

(C) fot. Ewa Łuczak

Bylica estragon, zwana też bylicą głupich, dragankiem i estragonem, to aromatyczna bylina wytwarzająca liczne zdrewniałe, pełzające kłaczka, których kształty przypominają dziwne zwierzęce postacie – jaszczurki, węże lub smoki. To podobieństwo znalazło odzwierciedlenie w łacińskiej nazwie gatunku „dracunculus”. Pędy tej rośliny są częściowo zdrewniałe, wzniesione i silnie rozgałęzione w środkowej i wierzchołkowej części. Osiągają wysokość 60-120 cm. Liście siedzące, całobrzegie, niepodzielone, w zarysie lancetowate lub równowąskie, długości 2-6 cm i szerokości 2-8 mm. Od lipca do września wierzchołkowe części pędów pokrywają się bardzo drobnymi, kulistawymi koszyczkami kwiatowymi, złożonymi z zielonkawożółtych, rurkowatych kwiatów. Liczne, zwisające koszyczki zebrane są w luźne, wydłużone wiechy. Bylica estragon preferuje słoneczne stanowiska i lekkie lub średnio zwężłe, próchniczne, dobrze zdrenowane, neutralne lub zasadowe gleby. Toleruje susze i lekkie ocienienie. W czasie surowych zim, w naszym klimacie estragon może przemarzać, dlatego zanim nadejdą mrozy należy ścinać pędy i okryć system korzeniowy. Rośliny rozmnażamy przez podział starszych egzemplarzy wczesną wiosną lub sadzonkowanie wierzchołkowej części pędów. Bylica estragon nadaje się do sadzenia w ogrodach naturalistycznych, zwłaszcza na rabatach ziołowych z innymi lubiącymi słoneczne stanowiska ziołami. Suszone i świeże ziele ma właściwości lecznicze, wchodzi w skład mieszanek ziołowych. Znalazło także zastosowanie w kuchni, jako dodatek do sałatek, zup, sosów i innych potraw. Olejek estragonowy jest cennym surowcem farmaceutycznym i kosmetycznym. Podejmuje się również próby wykorzystania związków zawartych w estragonie w walce ze szkodnikami warzyw i zbóż.

autorzy opisu tekstowego: Ewa Chojnowska; Związek Szkółkarzy Polskich

zasięg geograficzny Azja, południowo-wschodnia Europa, Ameryka Północna, we florze Polski: gatunek uprawiany, kenofit i efemerofit.

grupa roślin byliny

grupa użytkowa	byliny
forma	bylina
siła wzrostu	wzrost typowy dla gatunku
pokrój	krzewiasty wyprostowany
docelowa wysokość	od 0,5 m do 1 m
barwa liści (igieł)	szare, niebieskawe, srebrzyste jasnozielone
zimozieloność liści (igieł)	liście opadające na zimę
rodzaj kwiatów	kwiatostan
barwa kwiatów	żółte
pora kwitnienia	lipiec sierpień wrzesień
nasłonecznienie	stanowisko słoneczne
wilgotność	podłoże suche podłoże umiarkowanie wilgotne
ph podłoża	odczyn zasadowy
rodzaj gleby	piaszczysta przeciętna ogrodowa
walory	ciekawy pokrój ozdobne z liści/igieł
zastosowanie	ogrody przydomowe ogrody skalne kompozycje naturalistyczne (parki i ogrody) rabaty w grupach
strefa	6

autorzy opisu tabelarycznego: Ewa Chojnowska; , Związek Szkółkarzy Polskich;

Producenci *Artemisia dracunculus* w Polsce

DĄBROWSCY Olga i Marcin Szkołka Bylin
HORTULUS Piotr Bigoński Gospodarstwo Rolne Szkołka Roślin Ozdobnych
SZMIT Szkołka